

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/156/2016
Identifikačné číslo spisu: 3111215668
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3111215668.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F., bývajúceho v S., proti žalovanej Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčine, so sídlom v Trenčine, Študentská č. 2, IČO: 31 118 259, zastúpenej JUDr. Martinom Bartkom, advokátom a JUDr. Silviou Bartkovou, advokátkou, obaja so sídlom v Trenčine, Piaristická č. 6667, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26 C 145/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 6 Co 764/2015-555 z 26. apríla 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 6 Co 764/2015-555 z 26. apríla 2016 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 26 C 145/2011-486 z 19. júna 2015 určil, že výpoveď žalovanej z pracovného pomeru zo 7. februára 2011, ktorá bola doručená žalobcovi 8. februára 2011, je neplatná. Žalobu v časti o zaplatenie náhrady mzdy súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie a o trovách konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku. V prejednávanej veci súd prvej inštancie nemal preukázané splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede, a to jej riadne prerokovanie zamestnávateľom so zástupcami zamestnancov. Za prerokovanie výpovede totiž podľa súdu prvej inštancie nemožno považovať len predloženie žiadosti o prerokovanie ukončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede. Takéto konanie žalovanej možno vyhodnotiť len ako jej oznámenie odborovému orgánu o jej úmysle rozviesť pracovný pomer so žalobcom. Za prerokovanie výpovede nemožno považovať iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí tak, ako sa to v prejednávanej veci udialo, čo je zrejmé zo zápisnice z rokovania výboru Základnej organizácie Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčine (ďalej len „Základná organizácia“) konaného 26. januára 2011. Zo žiadosti o prerokovanie a jej prílohy ani zo zápisnice z rokovania nevyplýva, že sa výbor Základnej organizácie oboznámil s výpoveďou, ktorú žalovaná zamýšľala dať žalobcovi, ale iba vyjadril rešpektovanie obsahu žiadosti rektora a vyjadril s ňou súhlas. Aj z tohto dôvodu mal súd prvej inštancie za preukázané, že k riadnemu prerokovaniu výpovede podľa § 74 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. januára 2011 nedošlo. Podľa súdu prvej inštancie

skutočnosť, že dodatkom č. 1 k štatútu žalovanej s účinnosťou od 26. januára 2011 v zmysle zmeneného čl. 16 ods. 10 došlo k prechodu kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch v plnom rozsahu z dekana fakulty na rektora žalovanej, nemá vplyv na skutočnosť, že právne úkony vykonané do účinnosti dodatku č. 1 k štatútu (do 26. januára 2011) v pracovnoprávných vzťahoch voči zamestnancom, ktorí sú pracovnoprávne zaradení na fakulte, sú neplatné. Pre neplatnosť týchto právnych úkonov preto nemohlo ani dôjsť k ich platnému prerokovaniu.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom sp. zn. 6 Co 764/2015-555 z 26. apríla 2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - výroku o určení, že výpoveď žalovanej z pracovného pomeru zo 7. februára 2011, ktorá bola doručená žalobcovi 8. februára 2011 je neplatná, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie zistil správne a úplne skutkový stav, na svoje skutkové zistenia aplikoval správnu právnu úpravu, ktorú správne interpretoval. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám podľa § 157 ods. 2 O.s.p., je úplné, správne a presvedčivé, preto sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd s týmto odôvodnením identifikoval. Podľa odvolacieho súdu žalovaná v konaní nepreukázala, že na ňu platne prešli oprávnenia v pracovnoprávných vzťahoch z dekana fakulty, preto je správny záver súdu prvej inštancie, že rektor žalovanej nebol oprávnenou osobou na právny úkon, ktorým bol jednostranne skončený pracovný pomer so žalobcom z dôvodu organizačných zmien podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Vo vzťahu k otázke prerokovania skončenia pracovného pomeru so žalobcom so zástupcami zamestnancov odvolací súd uviedol, že sa identifikoval so záverom súdu prvej inštancie, keď výpoveď z pracovného pomeru nespĺňa ani túto zákonom predpokladanú hmotnoprávnu podmienku platnosti podľa § 74 Zákonníka práce. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne považoval úkon predloženia žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru a návrhu výpovede iba za oznámenie svojho úmyslu odborovému orgánu skončiť pracovný pomer so žalobcom. Obsahom takéhoto úkonu zamestnávateľa vo vzťahu k zástupcom zamestnancov nie je len oznámenie o zamýšľanom právnom úkone, ale prerokovanie tejto otázky, teda diskusia, konzultovanie o predloženej otázke, nie iba zdanlivé prerokovanie - formálne a bezobsažné, s cieľom naoko konať v súlade so zákonom.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), t.j. že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaná namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je úplne arbitrárne, vo svojej podstate nelogické a absolútne porušujúce základný princíp právneho štátu, a to princíp právnej istoty. Žalovaná uviedla, že postupom odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie bolo porušené jej základné právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, resp. v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na právnu istotu zakotvené v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaná ďalej uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je predovšetkým zjavným porušením právnej istoty v jej právnych vzťahoch, pretože radikálne poprel už raz právoplatne vyslovený právny názor tohto súdu na okolnosti skončenia pracovného pomeru zamestnancov žalovanej. Podľa žalovanej je neprípustné, aby v právnom štáte ten istý súd tie isté okolnosti v jednej veci považoval za neexistujúce (nedôvodné) a v inej veci za existujúce (dôvodné). Žalovaná uviedla, že disponuje právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré jednoznačne deklaruje, že rektor je oprávnený dať výpoveď zamestnancom zaradeným na fakulte verejnej vysokej školy, že rektor je oprávnený dať žiadosť na prerokovanie výpovede odborovej organizácii a že odborová organizácia všetky tieto výpovede aj skutočne riadne prerokovala. Podľa žalovanej napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom sa tvrdí, že rektor nemôže konať vo vzťahu k všetkým zamestnancom verejnej vysokej školy, úplne zásadne mení právne vzťahy žalovanej a vnáša do nich právnu neistotu, ktorá ohrozuje nielen vnútorné pomery žalovanej, ale aj rozhodovacie procesy do budúcnosti. Žalovaná namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je zjavným prejavom arbitrárnosti v rozhodovacom procese všeobecného súdu, ktorý sa pri výklade práva natoľko odchyľil od znenia zákona, že tým zásadne poprel jeho význam a účel. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania a rozhodnutie.

4. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Dovolanie bolo podané 3. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

7. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

8. Dovolanie žalovanej smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalovanej teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

10. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

11. Žalovaná namietala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

12. Žalovaná vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je úplne arbitrárne, vo svojej podstate nelogické a absolútne porušujúce základný princíp právneho štátu, a to princíp právnej istoty.

13. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkov konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. Občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu prijalo 3. decembra 2015 zjednocujúce stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R

2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

15. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom, avšak v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

16. V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom (čo zakladá vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci.

18. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vykazuje nedostatok náležitostí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keď odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalovanej, ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalovaná v odvolaní namietala, že ak jedným rozhodnutím žalovanej o organizačnej zmene z 19. januára 2011 došlo k zrušeniu 17 funkčných miest na Fakulte mechatroniky žalovanej a ak všetky tieto výpovede boli spolu prerokované odborovou organizáciou 26. januára 2011, tak je vylúčené, aby v jednom prípade právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu platil právny názor, že rektor žalovanej bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene a výpovede boli riadne prerokované odborovou organizáciou a v prípade iného zamestnanca, ktorého funkčné miesto bolo zrušené rovnakým spôsobom, v rovnaký deň, z rovnakého dôvodu a rovnako bola jeho výpoveď prerokovaná odborovou organizáciou v ten istý deň, platil iný právny názor.

19. V tejto súvislosti žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie poukazovala na iné rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v obdobných veciach (právoplatne skončené konania vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21 C 124/2009 a sp. zn. 21 C 142/2011). Osobitne poukázala na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 21 C 142/2011-190 z 21. októbra 2013, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 132/2014-243 z 23. apríla 2015. V uvedenej veci súdy rozhodli opačne, t.j. súd prvej inštancie

rozsudkom žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy voči žalovanej zamietol, pričom odvolací súd tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil. Iný senát toho istého odvolacieho súdu mal v uvedenej veci (obdobnej, ako je prejedávaná vec) za to, že rektor žalovanej bol oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch, t.j. bol oprávnený dať zamestnancom výpoveď z pracovného pomeru a taktiež mal odvolací súd za preukázané, že výpoveď z pracovného pomeru bola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnancov. V tomto obdobnom spore odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v čase dania výpovede inej zamestnankyni v zmysle čl. 29 ods. 1 písm. d) Štatútu žalovanej účinného od 26. januára 2011, bol rektor žalovanej oprávnenou osobou dať výpoveď zamestnankyni, nakoľko v tomto čase bola kompetencia dekana vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch u zamestnancov verejnej vysokej školy zaradených na fakulte obmedzená v zmysle podmienok, ktoré určil Štatút žalovanej. Vo vzťahu k otázke riadneho prerokovania výpovede z pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov mal odvolací súd v tomto prípade za to, že 26. januára 2011 zasadala odborová organizácia zriadená u žalovanej, ktorej predmetom bolo prerokovanie výpovedí zamestnancov v zmysle organizačných zmien realizovaných u žalovanej.

20. V prejednávanej veci dospel odvolací súd k úplne odlišným záverom a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí naopak uviedol, že v rozhodujúcej dobe boli právomoci rektora a dekana jednotlivých fakúlt upravené v štatúte žalovanej v čl. 10 odsek 12 a v čl. 21 ods. 10 štatútu Fakulty mechatroniky žalovanej, pričom dekanovi fakulty patrili oprávnenia rozhodovať o pracovnoprávných vzťahoch so zamestnancami zaradenými na fakulte. Štatút žalovanej, účinný v čase vyhlásenia krízového manažmentu neupravoval a teda neumožňoval prechod oprávnení dekana fakulty na rektora žalovanej v pracovnoprávných vzťahoch a teda aj uskutočňovať právne úkony vo vzťahu k zamestnancom fakulty, akým je aj výpoveď z pracovného pomeru. Odvolací súd sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalovanej týkajúcej sa obdobného, už právoplatne skončeného sporu vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21 C 142/2011 a nezaoberal sa ani obsahom odôvodnení právoplatných rozhodnutí vydaných v tomto konaní. Otázka právomoci rektora žalovanej ukončiť pracovný pomer so zamestnancami žalovanej výpoveďou, ako aj otázka, či výpoveď z pracovného pomeru bola riadne prerokovaná zo zástupcami zamestnancov boli pre posúdenie veci podstatné. Z tohto dôvodu bolo v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nevyhnutné logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysporiadať sa s odvolacou argumentáciou žalovanej, v ktorej poukazovala na iné právoplatne skončené konania v obdobných veciach (predovšetkým na konanie vedené pod sp. zn. 21 C 142/2011).

21. Bez predchádzajúceho zhodnotenia vyššie uvedených skutočností sú skutkové a právne závery odvolacieho súdu v predmetnej veci zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky zákonného odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.

22. I keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku (ale len na taký, ktorý je pre rozhodnutie veci relevantný, resp. ktorý zostal sporný), rozsudok odvolacieho súdu v predmetnej veci sa práve jedným z rozhodujúcich argumentov žalovanej vôbec nezaoberal. Za týchto okolností je rozsudok odvolacieho súdu predovšetkým nepresvedčivý, právne nedostatočne vyargumentovaný a nepreskúmateľný. Absenciou náležitého odôvodnenia rozhodnutia (vo vyššie uvedenom smere) bola žalovanej súčasne odňatá možnosť v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku náležite skutkovo a právne argumentovať proti jeho záverom v tomto smere.

23. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné, než rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 450 C.s.p.).

24. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

25. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.